

[Finansministeren.]

tror det, paa samme Maade, som hvis man ikke har været med i det forudgaaende Arbejde. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at de to Organer, vi har haft hidtil, Over-Skyldraadet og Landsoverskatteraadet, ikke har løst denne Opgave paa en Maade, som Borgerne har kunnet føle sig rolige ved, men jeg tror, at Borgerne har Krav paa, at man tilrettelægger Opgavens Løsning paa en saadan Maade, at man sikrer denne Hensyntagen til begge Sider, og jeg tror ogsaa, at man tilvejebringer en Ordning, der i sine praktiske Resultater vil virke noget anderledes.

Her er der et Forhold, man ikke maa glemme, og det er det, at det utvivlsomt er saadan, at den Side af Arbejdet, der gaar ud paa at skabe mere ensartede Ligningsresultater, altsaa sætte større Kræfter ind paa Løsningen af den almindelige vejledende, kontrollerende Opgave, der har til Formaal at gøre hele Ligningsgrundlaget bedre, vil stille Krav til en større Aktivitet paa dette Omraade, og saa meget mere nødvendigt er det da, forekommer det mig, at man ogsaa paa den anden Side har styrket den dømmende Myndighed, saadan at man kan sige: Sætter vi noget mere ind paa Ligningskontrollen, har vi ogsaa til Gengæld sørget for, at man kan føle sig tryk med Hensyn til, at den endelige Afgørelse kan træffes af et Organ, der ikke har haft Hænderne i det, der er foregaaet, inden Sagen er kommet til den højeste Instans.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, at man har ikke ført Linien igennem til Skatteraadene, til Vurderingsraadene, og det er jo rigtigt. Nu kan jeg sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der paa den ene eller den anden Maade skulde ske en vis Ændring i de mere lokale Organers Sammensætning, ikke er behandlet i Skattekommissionen, men det er i øvrigt min Opfattelse, at det ikke her, bl. a. af praktiske og økonomiske Grunde, vil være muligt at skille de to Opgaver ud fra hinanden, saa langt kan vi ikke komme. Det afgørende har for mig været at faa den rigtige Ordning af de centrale Organer, at faa Slutstenen lagt rigtigt.

Saa gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om, at det maaske var

tvivlsomt, om det var en Fordel, at man havde trukket disse to forskellige Opgaver, som den personlige Ligning og Ejendoms-vurderingen er, sammen. For mig har det afgørende her været de mere praktiske Fordele ved at holde dem sammen, men jeg tror selv, at i det daglige Arbejde vil det naturligt falde i to Hovedled, saaledes at man paa en Maade faar to Gange to Afdelinger, men med fælles Ledelse inden for hver sit Omraade, og hermed forskellige andre Fordele, bl. a. maaske ogsaa den Fordel, at det, hvis det med Tiden skulde vise sig ønskeligt, vil være muligt at lægge noget af denne Centralmyndighed ud over større Omraader, altsaa at man ikke behøvede at have det hele samlet i København, men kunde skabe en vis Descentralisation af disse Centralorganer, og rent økonomisk er det i alt Fald kun til at overkomme, hvis et saadant Organ i Jylland og paa Fyn eller Sjælland, hvor det nu er, magter begge Opgaver, for ellers vil det ikke være muligt at komme igennem. Dette er Fremtidsmusik, men det er ogsaa en Ting, som det kan være naturligt at have i Tankerne.

Det ærede Medlem gjorde dernæst en Bemærkning om den Bestemmelse, at der nu udtrykkeligt tillægges Finansministeren Ret til at indanke en af Landsskatteretten truffen Afgørelse for Domstolene. Denne Bestemmelse var det ærede Medlem betænkelig ved. Det er min Opfattelse, at man ogsaa i dette Øjeblik har en saadan Beføjelse — den er ganske vist aldrig blevet brugt. Jeg mener imidlertid, at det er saare rimeligt og naturligt, at det bliver fastslaaet. Man maa ikke se saaledes paa det, at det alene er et Spørgsmaal om en Strid mellem den enkelte Skatteyder og Statskassen. Nej, de Tilfælde, hvor der for Finansministeriet vil være Anledning til at rejse Sag for Domstolene, vil være de Tilfælde, hvor der er Tale om store, almindelige, principielle Synspunkter, der griber ind paa afgørende Omraader. Hvis man gaar de Domstolsafgørelser igennem, som er truffet gennem Aarene, vil man se, at der har været Tale om Spørgsmaal af meget vidtrækkende Betydning. Den offentlige Interesse maa til syvende og sidst blive, at Befolkningen som Skattebetalere maa have det samme Krav som den enkelte Skatteyder paa at faa afgjort af Domstolene, om